

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΥΠΟΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΔΑΜΕΡΙΚΗΣ

ΟΙ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΤΗΣ ΓΟΥΩΛ ΣΤΡΗΤ

Μία περίεργη συνάντησι τού αστυνομικού Τζέιμς Στόμερ. Ένας ύποπτος άγνωστος. Τό πτώμα ένός νυκτοφύλακος. Ποιοι διέρρηξαν τό γραφείο μίστερ Άτκινσον; Η μυστηριώδης διάρρηξι μίσε τραπέζης. Η σύλληψι τού αστυνομικού Τέμου. Τι απέδειξαν ή έρευνες τού ντετεκτιβ Σάλλισου Ντράντλ. Η σύλληψι τής πιό παράξενης συμμορίας τών διαρρηκτών κλπ.

ΝΑ βράδυ, τήν ώρα που ό περίφημος δρόμος τού χρηματιστηρίου τής Νέας Υόρκης, ή Γουόλ Στρήτ είχε έρημωθή από τόν κόσμο και τά χρηματιστηριακά γραφεία κι ή τράπεζες είχαν κλείσει, ό πόλιμαν τής ύπηρεσίας τής περιφέρειας είχε μιá παράξενη συνάντησι: Ένας καλοντυμένος κύριος σταμάτησε κοντά τού τ' αυτοκίνητό του, τόν ρώτησε τι ώρα είναι και κατόπι τόν παρεκάλεσε νά δειχθή ένα φάκελλο. Ό πόλιμαν ό όποιος όνομαζόταν Τζόις Στόμερ, τόν πήρε στά χείρα του περιεργος κι όταν άποικράνθηκε ό άγνωστος, τόν άνοιξε γιά νά δει τι περιεχτε. Μά κατάληκτος παρετήρησε ότι δέν είχε μέσα τίποτ' άλλο από ένα χαρτονόμισμα τών εκατό δολλαρίων. Ό Στόμερ δέν μπόρεσε νά εξηγήση, όσα κι άν παιδεύτηκε, γιά ποιό λόγο τού τά είχε δώσει.

— Άσφαλώς θά είχε κανένα τρελλό γιά νά πετάη έτσι τά λεφτά του, σκέφτηκε.

Άλλοίως δέν εξηγείται αύτή ή γενναιοδωρία του.

Μά τι τόν ένδιέφερε στό κάτω κάτω τής γραφής άν ήταν τρελλός ή γνωστικός; Τό γεγονός ήταν ότι τού είχε δώσει εκατό δολλάρια! Και τό σκεπάζοιό ήταν ότι τά είχε κερδίσει ύπερβολικά τίμια, χωρίς νά κινή τά σταφιά μάτια.

Ό Στόμερ έβλεπε μ' άδιαφορία τό χαρτονόμισμα στό περιτόφιό του και συνέχισε τήν περιτολία του στό δρόμο που είχε τόν περισσότερο χρυσό τού κόσμου. Πίσω από κάθε βιτρίνα, πίσω από τά ρολά κάθε χρηματιστηριακού γραφείου ή τραπέζης, κρυβόντουσαν εκατομμύρια δολλάρια. Ό Στόμερ, έμπειραμένος από τήν συνάντησι με τόν άγνωστο, σκεπτόταν ότι μιá καλή ώφθαγώμησι συμμορία θά μπορούσε νά κινή θάρρατα σ' αύτό τό δρόμο τών εκατομμυρίων.

Ζαφρικά όμως μαρμάρωσε στή θέσι του. Έκει άκριβώς λίγα βήματα πιό πέρα, σ' άντικρινό πεδίοδρομίο ένα πτώμα κοίτονταν στό δρόμο. Ό Στόμερ, άκριβώς συνέληθε από τήν κατάληξι τού έτερεξέ κοντά του. Τότε είδε ότι τό πτώμα άνήκε σ' ένα έργατικό άνθρώπο, ήλικίας σαράντα χρόνων περίπου, σ' έναν από τούς νυκτοφύλακες τής Γουόλ Στρήτ. Ό άντυχος άνθρώπος είχε δολοφονηθή με μιá μαχαίρια στή καρδιά εδώ και λίγη ώρα γιαι τό πτώμα του δέν είχε άκόμη κρούσει.

Ό Στόμερ δέν άργησε νά καταλάβη ότι αύτοι που σκότωσαν τό νυκτοφύλακα θέλησαν ν' άπαλλάγουν από τήν λυροσύνη του γιά νά κάνουν άνερόχλητοι τή δουλειά τους. Κι αλήθεια, καθώς εξακριβώθηκε κατόπι, οι ήσται είχαν λεηλατήσει κυριολεκτικώς τό χρηματιστηριακό γραφείο τού Τζιμ Άτκινσον κι είχαν εξαφανιστή, χωρίς ν' αφήσουν κανένα ίχνος.

Μάτια οι αστυνομικοί τήν άλλη μέρα έρευνήσαν μήπως βρουν κανένα άποκαλυπτικό στοιχείο. Η διάρρηξι είχε γίνει μ' έξαιρετική προσοχή και τόσο άριστοτεχνικά, ώστε σε λίγα λεπτά τής ώρας οι κακοποιοί είχαν άνοιξει τό χρηματοκιβώτιο, είχαν πάρει πάνω από πενήντα χιλιάδες δολλάρια κι είχαν γίνει άφαντοι.

Στήν άνακρίσι ό Στόμερ κατέθεσε φυσικά ό,τι ήξερε, άποφύγοντας νά κινή λόγο γιά τόν μυστηριώδη άγνωστο, ό όποιος τόν είχε άπασχολήσει άκριβή ώρα, ζητώντας του πληροφορίες γιά τήν ώρα και τού έδωσε τά 100 δολλάρια. Άλλοστε ήταν βέβαιος ότι αύτός ό άνθρώπος δέν είχε καμιά σχέση με τό έγκλημα. Και γι' αύτό δέν θέλησε νά τόν μιλέξει σε μιá τόσο περίεργη ιστορία. Έτσι ή αστυνομία, ύστερ' από λίγο, άναγκάστηκε ν' άσχοληθή με άλλ' ύπόθεσι και τό έγκλημα τής Γουόλ Στρήτ λησμονήθηκε, όπως ένα

σορό άλλα.

***

Έπειτα όμως από ένα μήνα, ενώ ένας σκοπός έκανε τήν νυκτερινή περιτολία του στή Γουόλ Στρήτ, τόν πλησίασε ό καλοντυμένος κύριος που άναφέρθηκε. Αυτή τή φορά δέν είχε τ' αυτοκίνητό του. Μ' έξαιρετική ευγένεια τόν παρεκάλεσε νά τού πη τι ώρα είναι και πρόσθεσε:

- Πολύ άσχημη νύχτα άπόψε.
- Γιατί; Άπόρησε ό πόλιμαν.
- Μά κάνει τόσο κρύο. Αλήθεια, είσαστε ύποχρεωμένος νά περιφέρεσθε τέσσερες ώρες μ' αύτή τήν παγωνιά; Ίκανοποιείσθε, τουλάχιστον;

Ό πόλιμαν, κολακευμένος που ένας πλούσιος άνθρώπος τού μιλούσε με τόσο οικειότητα, άρχισε νά τού εξιστορή τά βράσανά τους και τούς κινδύνους τους. Έτσι συζητώντας, σάν παλιοί φίλοι, έμειναν έκει πέρα πάνω από μισή ώρα. Κατόπι ό άγνωστος μ' ύπερβολική διακριτικότητα, παρακάλεσε τόν πόλιμαν νά δεχθή ένα μικρό δώρο και τού έβλεπε ένα χαρτονόμισμα τών εκατό δολλαρίων στό χέρι του και τού είπε, ενώ τόν καληνύχτιζε:

— Ετύχως που έχοιμε καμιά. Διαφορητικά δέν θά μπορούσαμε νά κάνουμε καμιά δουλειά από τόν φόβο τών γκάγκστερ!

Και γάδικε βριστικά μέσα στό σκοτάδι τής νύχτας.

Ό πόλιμαν άναψε ήσυχά τήν πίπα του και συνέχισε τήν περιτολία του εύταρσηστικώς. Σκεπτόταν ότι μερικοί άνθρώποι είναι τόσο κολοί, ώστε άναγνωρίζουν τούς κώπους και τίς θυσίες τών πόλιμαν. Είθε όμως περιεργος ό με τή συζητήσι είχε ξεφύγει από τόν τομέα τής περιτολίας του κι ότι είχε παρανοηθή στόν άλλο δρόμο. Βιστήθηκε, λοιπόν, νά γνρίση στή θέσι του άνήσυχος, μήπως κανείς άνώτερος τού έκανε έξοδο και δέν τόν εύρισκε σ' ώρισμένο μέρος τής βέβιας του.

Κι' αλήθεια, σε μιá γωνιά τής λεωφόρου περίμενε τό ύπ' άριθ. 56 αυτοκίνητο τής αστυνομίας. Ένας ύπαστυμένος με τό ρολόι στό χέρι παρεκολούθησε άντιπόνοια τήν ώρα που περνούσε. Κανονικά ό νυκτερινός πόλιμαν έπεσε νά βρισκόταν κιάλες σ' αύτό τό μέρος. Κι' είχε άρτήσει ν' άνησχή, μήπως τού συνέβη τίποτε. Ό πόλιμαν, μέλις δέν άντίκρινε πάχος από τό φέβρο του. Άπότσο προσπάθησε νά τού δικαιολογήσει ότι είχε άκούσει ένα πυροβολισμό κι' είχε τρέξει πιό πέρα γιά νά δει τι συμβαίνει. Ό αστυνόμος σημείωσε τά λεπτά τής άρροπορίας τού σκοπού στό ειδικό καρτέν του κι' ύστερα συνέχισε τό δρόμο του γιά νά συναντήση και τούς άλλους αστυνόλους.

Δέν είχε κάνει όμως ούτε πεντακόσια μέτρα, όταν ό προβολείς

τού αυτοκινήτου του φώτισαν ένα αϊμόφυρο πτώμα. Ένας άνθρώπος είχε δολοφονηθή με μιá τρομαχτική μαχαίρια στή καρδιά. Ήταν ένας νυκτοφύλακας.

— Χίλιο διαβόλοι! Ούραξέ με λύσσα ό αστυνόμος. Πολλό φοβόμυα ότι είναι οι ίδιοι έγκληματία. Τό πτώμα φέρεται τά ίδια τραύματα τού πρώτου νυκτοφύλακος. Διάλου άπίθανο νά τόν σκότωσαν κι' αύτόν γιά νά ληστέψουν κανένα γραφείο.

Και πράγματι, σ' άκριβή άπόστασι πιό πέρα, τά ρολά μίσε τραπέζης είχαν κοπή. Οι λοποδύτες είχαν καταφέρει ν' άνοίξουν τήν πόρτα, νά μπουσν τό Ιδρωμα και νά ληστέψουν τά ταμεία του, σκοτώνοντας τούς κλητήρες που φύλαγαν τήν Τράπεζα.

Η λοποδυσία είχε γίνει με μεγάλη θρασύτητα και φαίνεται ότι οι κακοποιοί ήσαν βέβαιοι ότι δέν θά τούς άνησυχήσει κανείς γιαι είχαν έργαστή με ύπομονή ν'ι χωρίς νά βιάζονται καθόλου.

Ό αστυνόμος, έπειτ' άπ' αύτή τήν πρόχειρη έρευνα, άναγκάσθηκε νά παραδεχθή ότι κι' ό πόλιμαν ήταν συνένοχος τών λοποδυτών! Μ' άπάθεια λοιπόν τού είπε αστοχρά:

— Άκολουθήστε μας! Υπόρχει ένα σκοτεινό σημείο σ' άλλη αύτή τήν ύπόθεσι τό όποιο πρίπει (Η συνέχεια εις τήν σελίδα 1630)

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

Η λύσις τού παιχνιδιού, τό όποιον έδημοσιεύθη εις προηγούμενον φύλλον τού «Μπουκέτου».

ΟΙ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΤΗΣ ΓΟΥΩΛ ΣΤΡΗΤ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1617)

νά διαφωτιστείτε!...

Στην ανάκρισι ό Τόμου, ό άστυφύλακας, ύποχρεώθηκε νά όμολόγησι όλη τήν άλήθεια και νά άποκαλύψη τή συζήτησί του με τόν άγνωστο κύριο. Ό άνακριτής γέλασε άπό τήν καρδιά του και τού δήλωσε ν' άφήση αυτές τίς άφελείς δικαιολογίες και νά τούς διγγηθή τήν άλήθεια. Μάταια ό Τόμου διαμαρτυρόταν ότι δέν τούς έλεγε ψέμματα. Οι άνώτεροί του τόν θεώρησαν ένοχο και τόν έκλεισαν στή φυλακή, γιατί δέν πίστεψαν ούτε τόν άστυφύλακα Στόμερ, ό όποιος πήγε και τούς μίλησε γιά τή δική του συνάντησι με τόν άγνωστο κύριο, νομίζοντας ότι έλεγε ψέμματα γιά νά ύποστηρίξη τόν συνάδελφό του.

Μά κι' ύστερα άπ' αύτή τήν λωποδυσία, μία τρίτη τολημρότερη άπό τίς δύο προηγούμενες, έγινε με τόν ίδιο τρόπο στή Γουώλ Στρήτ. Και κατά διαβολική σύμπτωση είχε παρουσιασθή πάλι ό καλοντυμένος φίλος τών άστυνομικών κι' είχε δώσει στο' σκοπό τό σχετικό φιλοδώρημά του.

Όλοι είχαν άρχισι νά διασκεδάζον μ' αύτή τήν κομικοτραγική ιστορία άν δέν τυχάνει ό άστυνομικός Ούίλλιαμ Ντράϊφλ ν' αναλάβη νά διαφωτίσι αύτή τήν ύπόθεσι και νά άποκαλύψη τήν άλήθεια. Έξέτασε προσεχτικά και τούς τρεις άστυφύλακες και τέλος κατέστρωσε τό σχέδιό του. Ντύθηκε πόλιωμαν και κάθε νύχτα περιπολούσε στή Γουώλ - Στρήτ, περιμένοντας τήν άφιχή τού άγνώστου, και πράγματι αύτός ό άγαθός άνθρωπος δέν άργησε νά φανή. Μετά μία έβδομάδα πλησίασε μία νύχτα τόν Ντράϊφλ και θέλησε νά τού πιάσι συζήτησι. Μά εκείνος μ' άστραπιαία ταχύτητα τού πέρασε τίς χειροπέδες. Ύστερα κάλεσε τούς βοηθούς του και άρχισι νά έρευνά τό δρόμο. Πράγματι, σ' ένα γκαρφειό συνέλαβαν τρεις κακοποιούς, οι όποιοί προσπαθούσαν ν' άνοίξουν ένα χρηματοκαβώτιο.

Έτσι τα μέλη τής σπειρας ώδηγήθηκαν στό τμήμα κι' ύπεβλήθησαν σέ μία έξαντλητική άνάκρισι. Στο τέλος αναγκάστηκαν νά όμολογήσουν τόν τρόπο με τόν όποιο εργαζόντουσαν. Ό «καλοντυμένος κύριος» ήταν συνεργάτης τους. Αυτός είχε έντολή νά παρασύρη μακριά τόν σκοπό άπό τό μέρος πού γινόνταν ή λωποδυσία και τό έγκλημα. Ύστερα τόν δωροδοκούσε γιά νά μη μορη νά άναφερθή τή συνάντησί του ό,τι κι' άν συνέβαινε. Κι' αύτός ήταν ένας περιφημος τρόπος νά παραμένουν ασύλληπτοι και νά «εργάζονται» θαυμάσια οι κακοποιοί.

Η πρωτότυπη σπειρα κλείστηκε, έννοείται, στις φυλακές και γρήγορα τα μέλη της θα καθήσουν στήν ήλεκτρική καρέκλα γιά νά πληρώσουν με τό ίδιο νόμισμα τή ζωή τών θυμάτων τους.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΩΝ

ΜΙΑ "ΒΕΝΤΕΤΤΑ,, ΣΤΟ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1596)

Ξέρετε δε ποιά ήταν ή αίτια τής άσφάσεώς της νά άπαρηθθί τόν κόσμο; Ένας άνδρας. Ένας άνδρας πού κύλισε στο' βορροκό αυτό τ' όμορφο λουλουδι και προσπάθησε νά τό έξυτελλίσι. Έμοιαζε σαν έναν κακούργο πού ποδοπατάει με λύσσα εν' άθώο τριαντάφυλλο! Η Τζένυ πέρασε μαρτυρικές μέρες μαζί του γιατί τόν άγαπούσε παράφορα. Ταχτικά έρχόταν νά με συναντήσι με κόκκινα τά μάτια της άπό τά δάκρυα. Όστούσο ήξερε νά συγκρατή τή θλίψι της. Μά ή καρδιά τού ανθρώπου είναι τόσο άδύνατη! Όταν λοιπόν εκείνος τήν έγκατέλειψε, ή Τζένυ, μη άντέχοντας στον χωρισμό του, πήρε τήν άπόφασι νά κλεισθή στο' μοναστήρι.

Και πράγματι, άφοδ' τακτοποίησε τίς ύποθέσεις της κι' άποχαίριέ τους τούς φίλους της και τούς γνωστούς της έγκατέλειψε τήν μάταιη ζωή μας.

Η Τζένυ Λουξέγι ήταν πλασμένη νά γίνη ένας άγγελος. Κι' έγινε!

ΤΙΤΑ Ι'ΝΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΑΣ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1605)

— Πατέρα, τού έλεγε με συγκρατημένο θυμό, δέν μπορώ νά κάθουμε δω πέρα, ενώ τ' άλλα παιδιά τής ηλικίας μου, έχουν άρχισι παιά νά ταξιδεύουν. Όλοι με φρονάζουν δειλό κι' ή γυναίκες χαμογελούν ειρωνικά όταν μ' άντικρύζουν!

— Και τί σε νοιάζουν έμένα ή γυναίκες; Φώναζε έξαγριωμένος ό Γκαλέκ γιά νά πή κάτι. Πρέπει νά ξέρεις ότι θα γίνεται αυτό πού θέλω έγώ! Κι' ό Γιάν έβρεχε άπό κοντά τόν σαν δαρμένος σάλος. Καταλάβαινε ότι ό πατέρας του είχε δίκιο. Ναι, ήταν ένας χαμένος άνθρωπος. Ήταν τόσο κακοφτιαγμένος λες και τόν είχε γεννήσει κανένας πύθκος. "Οι' οι' νέοι τής ηλικίας του είχαν τίς τρυφερές τους φίλες. Έκείνον δέν τόν πλησίαζε καμμιά. Όλες νόμιζαν ότι ζοσος εις βάρος τού πατέρα του κι' ότι ήταν ένας άπαίσιος τεμπέλης. Κι' αυτό είχε άρχισι νά τό πιστεύη κι' ό ίδιος γιατί όλη τή μέρα του τήν περνούσε ξαπλωμένος στήν άμμουδιά σαν ένας άνθρωπος πού έχει έξασφαλίσει τή συντήρησί του. Και σαν νά μην έφταναν αυτά τά βάσανά του, βρβέθηκε νά έρωστηθή τή Μανταίν, τό πιδ όμορφο κορίτσι τού χωριού. Τότε έγινε πιδ φριχτό τό μαρτύριό του γιατί κι' εκείνη τόν περιφρονούσε και τόν κοροϊδύε:

— Γιάν, πότε θα παρακάησ; Τόν ρώταγε ειρωνικά στα' τόν συναντούσε.

Κι' εκείνος έτρεχε νά κρύψη τήν ντροπή του γιατί δέν ήξερε τί νά τής πη. Τό μαρτύριό του κράτησε ως τήν μέρα πού φύγαν ή ψαροπούλες. Άνεβασμένες πάνω στους βράχους τίς ειδε νά φεύγουν ή μία πίσω άπό τήν άλλη μ' όλάνοχτα τά κατάλευκα πανιά τους, φρεσκοβαμμένες και πεντακάθαρές. Έμεινε εκεί άκίνητος μέχρι πού σήσαν κι' ή τελευταίες άχίντες τού ήλιου. Μά τότε τόν κυριέγε μία άπερίγραπτη άπελπισία. Σαφρόταν δέν άπό αύριο ή Μανταίν θ' άρχιζε πάλι τά πειράγματά της. Και πάλι στή θλίψι του θέλησε νά δώση ένα τέλος σ' αύτή τήν ιστορία: Έκλεισε τά μάτια του κι' άπέθηκε νά πέση άπό τούς ύψηλούς βράχους στά βαθιά νερά τής θάλασσας.

Την άλλη μέρα οι χωριανοί του βρήκαν τό πτώμα του στήν παρλια. Ό Γιάν είχε επίτελος ταξιδέψει. Μά γιά τόν άλλο κόσμο!

ΑΝΤΡΕ ΣΑΒΙΝΥ

Ο Κ. ΚΛΟΚΛΟ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1597)

Δέν πρόλαβε νά περιπατήσι όμοσ και πούλ και πύμα... καταπληκτικό έκανε μία γνωριμία, ζήτησε άλλη κι' ύστερα άλλη! Ό Κλοκλό πήγαινε νά τρελλαθή άπό τήν χαρά και τήν έπιθύσι του. Έδωσε και στις τρεις ραντεβού και έτρεξε άμέσως ν' άνανέωση τό συμβόλαιο τού διαμερίσματος γιά ένα χρόνο.

Μά τήν άλλη μέρα μάταια περίμενε τόν έρχομό τους. Καμμιά δέν πάτησε τό πόδι της εκεί.

Μολταυτά αυτές ή τρεις κατακτήσεις του έκαναν τόν Κλοκλό πιδ τολημρό. Έξακολούθησε λοιπόν νά κινηγή τίς γυναίκες στο' δρόμο, νά τίς πειράξη και νά δέχεται ραπίσματα. Και ποτέ δέν έμαθε ότι ή τρεις εκέινες κατακτήσεις του ήσαν φίλες τού Μωρίς. Είχαν συνεννοηθή νά τού παίξουν αυτό τό παιχνίδι γιά νά μη χάσουν τ' όμορφο διαμέρισμα τής όδου Ρουσσώ, στο' όποιο περνούσαν τόσο ευτυχισμένες όρες!

ΖΑΝ ΝΤΥΒΑΛ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ ΜΕ ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 1621),

θέσι του.

Η Άντουανέττα χτύπησε άκόμα μία φορά τό κουδούνη και κατόπιν έφυγε άργά, άργά, σκυβοντας τό κεφάλι της νά ήταν λυπημένη. Ό Άντρέ τότε, με μία άπερίγραπτη πίκρα στήν καρδιά, ξαναγύρισε στήν πολυθρόνα του, άπό όπου έκανε τά φαντασιακά του ταξίδια. Μά σέ λίγο κατάλαβε πός ή χαμοδιά αύτή είχε τελειώσει ξαφνικά. Δέν θά είχε νά διηγηθή καμμιά έρωτική περιπέτεια στους συνάδελφους του. Θά άρχιζε όμοσ μία: τήν πιδ όμορφη τή ζωής του.

Θά παντρευόταν τήν όμορφη Άντουανέττα.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ